Írta: Kovács Attila
2017. szeptember 08. péntek, 13:41 -

Megdöbbentő dolgok zajlanak a politikai ellenzék háza táján. Politizálásuk, az ország közügyeihez és egymáshoz való hozzáállásuk okán sokszor, sok alkalommal gondolhattuk – és olykor le is írtuk –, hogy ennél már nincs lejjebb, de most ismét időszerű ennek felvetése. Háromnegyed évvel a választások előtt a tevékenységüket a következők jellemzik.

Bírálnak mindent, a kormány összes lépését. Legyen szó bármiről, szülessen bármilyen törvény, határozat, szerintük az egészen biztosan rossz és persze Orbán és köre gazdagodását szolgálja. Elgáncsolnak, amit csak tudnak, amelyek közül a leglátványosabb az olimpiai rendezés elkaszálása volt. A pályázat kisiklatását annak ellenére támogatta az összes balliberális erő, hogy ehhez többüknek szemközt kellett köpnie korábbi önmagát, hiszen korábban maguk is elkötelezett olimpia-pártiak voltak. Az már önmagában is jellemző adalék, hogy a baloldalon manapság egy ügy elgáncsolását értelmezik eredményként. Ez a Napnál is világosabban mutatja, hogy kizárólag a rombolással, valamint a kormányzati elképzelések parttalan kritizálásával képesek magukra irányítani némi figyelmet, mert érdemi mondanivalójuk hosszú évek óta nincs. Engedtessék ugyanis meg, hogy azt ne tekintsük érdemi mondanivalónak, miszerint „mi vagyunk az igazi demokraták”, és Orbán, aki „kivezeti országunkat Európából”, valamint „leépítette a fékek és egyensúlyok rendszerét”, „monnyon” le.

Miután ezekkel egyidejűleg lassanként olyanokká váltak, mint a kalapos gombák, amelyek spórával szaporodnak, és így egyre többen lettek, feltűnt egy új jellemvonásuk is: a remélt hatalomra jutás érdekében egymást is ezerrel ekézik, sőt, az egyes pártokon belül is nyílt törésvonalak jöttek létre. Komoly viszály zajlik az MSZP-ben, a korábban még megváltóként beharangozott Botka Lászlónak sokasodnak az ellenzői, a végén az is lehet, hogy nem marad miniszterelnök-jelölt. Az Együtt állítólag nem akar az MSZP-vel közösködni, mégis természetesnek nevezik, hogy elnökségi tagjuk bekerült Botka árnyékkormányába. A DK ugyan azzal henceg, hogy nem létkérdés számára az összefogás, mert egyedül is simán bejut majd a Parlamentbe, ám a felszín alatt azért mégiscsak dörgölőznek mindenkihez. A Jobbik külön témát jelenthetne, mert még a magyar parlamentarizumus sokszínű, sokat megélt történetében is ritkaságszámba megy, hogy egy párt ennyire elveszítse azt az arcát, amellyel megjelent a közéletben, és a politikájukat jellemző gondolati és eszmei bukfencek sorozata miatt ma már lehetetlen legyen megmondani, hogy valójában mit is akarnak képviselni...

Az ellenzéki táboron belül nagy tekintélynek örvendő megmondó emberek szintén nehezen találják a választ a jelenlegi helyzetre. Össze-vissza kommunikálják a történteket, ami persze valahol érthető is lehet akár, hiszen nekik sem lehet könnyű eligazodni a Soros-EU-Netanjahu háromszögben. Nemrégiben például Konrád Györggyel készült komoly terjedelmű interjú a Mancsban, amelyben paradox módon egyszerre védte meg az „antiszemita" plakátkampány áldozatává váló „Gyurit", azaz Soros Györgyöt, miközben maga is valós veszélynek ismerte el a migránsbeáramlást. Emellett kiemelte, hogy Orbán elsőként érzékelte a bevándorlás által megjelenő veszélyt Európában, ám azt is sietve hozzátette, hogy Orbánnal amúgy szerinte nem áll szóba senki a „művelt" Nyugaton. Azt persze már sem az újságíró nem kérdezte meg, sem Konrád György nem tartotta érdemesnek kifejteni, hogy valóban „művelt-e" az a Nyugat, amely teret engedve a migránsözönnek, önként hajtja a fejét a nyaktiló alá, s meg sem próbál kiszabadulni belőle?

Vagyis mindent egybevetve olyan totális zűrzavar van az ellenzék háza táján, amire korábban talán sohasem akadt példa, a választásokig pedig már csak háromnegyed év van hátra.

Mindezek okán akár elsüthetnénk a klasszikus vicc poénját is, miszerint mi már csak egy kávét kérünk, és eközben rendkívül nagy élvezettel figyelhetnénk azt, ami az ellenzéki oldalon zajlik. Ez azonban súlyos hiba volna. Nem szabad ugyanis elfelejteni, hogy a jelenlegi ellenzék – beleértve ebbe teljes egészében a Jobbikot is – hataloméhsége mindent felülmúl. Sem eszmeiség, sem elvek, sem korábbi politikai szövetség vagy épp viszály nem számítanak számukra. Amennyiben a hatalom megszerzése a tét, a szó legszorosabb értelmében bármire képesek, nemhogy egymással, de magával a kénköves leheletet okádó ördöggel is összefognak.

A mostani nagy viszálykodást látva és hallva se feledkezzünk meg a négy évvel ezelőtti helyzetről: amikor a balliberális oldalt akkor még egyértelműen uraló MSZP-vezetésnek burkoltan, de annál egyértelműbben megüzente az őket külföldről pénzelő kör, hogy Gyurcsányt is be kell venni a buliba, nincs apelláta, akkor ez nyomban meg is történt. Sőt, a sehol nem jegyzett liberálisoknak – élükön a nagy túlélő, Fodor Gáborral – is befutó hely lett a közös listán.

Ne legyenek kétségeink: ez a forgatókönyv most is bekövetkezik majd, sőt, aligha csak Gyurcsány lesz kedvezményezett. A nemzeti oldal legyőzése érdekében a Jobbik is hirtelen „szalonképessé" fog válni, s bár sűrű magyarázkodások kísérik majd a korábban rasszistának titulált Jobbik bevételét a brancsba (a magyarázat is könnyedén előre borítékolható: mindenkinek továbbra is fenntartásai lesznek a Jobbikkal kapcsolatban, ám a demokrácia

érdeke most megkívánja a csatabárd elásását, hiszen a Fidesz újabb győzelme diktatúrát eredményezne), végül mégis mindenki egy lesz majd.

Erre nem árt felkészülni, nem árt folyamatosan és egyértelműen emlékeztetni majd a politikai értelemben közismerten „rövid emlékezetű” szavazókat arról, hogy kik is ezek az emberek, és milyenek is valójában az általuk képviselt pártok.